

8-9 DAVID LYNCH

Twin Peaks, Wild at Heart, Blue Velvet. Hij geniet wereldfaam als regisseur, maar David Lynch is op de eerste plaats beeldend kunstenaar. Het Bonnefantenmuseum heeft een overzichtsexpositie van zijn werk ingericht. En in Lumière Cinema draaien al zijn films.

W8w00rdbeleid UM gaat op de schop

De wachtwoorden om in te loggen in de computers en e-mail van de Universiteit Maastricht, moeten anders. Ze moeten langer en minimaal een keer per jaar worden gewijzigd. Dat vertelde security officer Bart van den Heuvel begin deze maand aan de universiteitsraad.

Volgens de huidige regels moet een wachtwoord minimaal acht karakters bevatten, waarvan een hoofd- en kleine letter, een cijfer en een speciaal teken. "Dat is een redelijk beleid, maar vanwege technische beperkingen kon dit niet worden afgedwongen. Het was daarom meer een richtlijn", legt Van den Heuvel uit. "Zwakke wachtwoorden - wachtwoorden die hackers het makkelijkst achterhalen - zoals 'Welkom123' waren daardoor toch mogelijk."

De techniek om sterke wachtwoorden af te dwingen is er nu wel. Een goed moment om meteen ook nieuwe regels in te voeren. Voor wachtwoorden geldt: "Hoe langer hoe beter", zegt Van den Heuvel. "Daarnaast betekent langer ook dat ze minder complex hoeven te zijn. Rare constructies met vreemde tekens zijn dus niet per se meer nodig." Gemakkelijker in te voeren op een tablet of telefoon dus.

De nieuwe regels: minimaal vijftien karakters met drie van de vier karakteristieken uit het oude beleid. "Een kort zinnetje is dus al genoeg. Met 'We went 2 school' bijvoorbeeld heb je een eenvoudig, maar erg sterk wachtwoord." Het bevat zelfs alle elementen: een kleine- en een hoofdletter, een speciaal teken (spatie en punt) en een cijfer. Daarnaast moet het wachtwoord minimaal een keer per jaar worden gewijzigd.

Vanaf 1 december gaat het nieuwe beleid in. Alle medewerkers krijgen onder andere een e-mail en een pop-upschermpje op hun werkcomputer met het verzoek om een nieuw wachtwoord te kiezen. "Iedereen die dit niet doet, krijgt na enige tijd een reminder, daarna gaan we verplichten om het direct te wijzigen." Dat laatste zal per faculteit gebeuren omdat het in totaal om heel veel accounts gaat: "We willen eerst kijken tegen wat voor problemen we aanlopen." Studenten moeten allemaal tegelijk over. Wanneer is nog niet zeker. "Dat wordt op zijn vroegst het tweede kwartaal van 2019, maar we denken erover om het begin van het nieuwe studiejaar aan te houden. Dat is een gunstiger moment; dan zijn er geen opdrachten of examens."

Yuri Meesen

International student club to vacate Timmerfabriek

Kaleido, the international student club that has its base in the Muziekgieterij in the Timmerfabriek, will urgently need to look for a new location. This decision was taken by Maastricht University and the city council. The reason is the fear that the two will get in each other's way too much, with the possibility of a financial blow for one or both parties.

The alderman responsible, Bert Jongen (Student city), informed the city council in writing last week: "Both for ourselves and for the UM, it was clear from the start that Kaleido and Muziekgieterij must be able to demonstrate their right to exist and they should reinforce each other, without encroaching on the different concepts. Unfortunately, this appears unfeasible at the Timmerfabriek location." There is no disagreement between the Muziekgieterij and Kaleido, Richard Loomans, business manager of the pop podium emphasises. "We will continue in good harmony. Their departure is related purely to the exploitation. At a certain moment, we as Muziekgieterij made calculations and knew that we wanted 1,100 visitors for our large hall and 350 in our small hall (they will get the key to the new building on the

corner of Boschstraat next month and can then furnish the premises, ed.). Kaleido, which would remain in our old building, also made calculations and arrived at a minimum of 350 while initially that number was 150, a kind of sitting-room idea. You then have to understand that we both want to attract the same number of people in two adjacent halls. That is not a good idea. You would then have to take into consideration each other's programmes and target groups." If Kaleido is at another location, we won't impinge on each other, the business manager reckons. But could this not have become clear earlier, so that it could have been anticipated? For example, by Kaleido going in a different direction with regard to programming? No, was the city council's answer. For this they refer to the developments since the UM and the city council signed the letter of intent almost four years ago. The city would finally have an international student club, in the Muziekgieterij on the Boschstraat, and the opening date would be somewhere in 2017. But this was postponed to the end of 2019 and recently to the beginning of 2020, partly because of a delay with the new building for the pop podium. Initially, the International Student

To be continued on page 5

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Ideeën? Mail wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

Collegekaart voor Groningse kat

De Rijksuniversiteit Groningen heeft een wel heel bijzondere nieuwe student: Doerak, een wit-rode kater die niet is weg te slaan uit het Harmoniegebouw

van de universiteit.

De pluizige viervoeter, een kruising tussen een Maine Coon en een Perzische kat, is bijzonder populair onder de studenten, schrijft nieuwssite UKrant. Zijn Instagramaccount 'Universitycat' heeft meer dan 2700 volgers.

Doeraks baasje, Ekko Ros, woont in de binnenstad van Groningen en heeft geen banden met de universiteit. Maar hij vond dat zijn kat zó veel tijd op de campus doorbrengt, dat die wel een eigen studentenpas verdient en plaatste namens Doerak een verzoek op Instagram.

Doeraks wens gaat in vervulling. "Doerak is een lieve kat. Hij doet het prima als student, en we waarderen wat hij betekent voor de studenten en medewerkers", zegt een woordvoerder van de universiteit tegen de UKrant. Zover heeft *Observant*-hond Kokkie - inmiddels in de hondenhemel - het nooit geschopt. Hij was ook geen echte student, had er de hersens (sorry, Kok) niet voor. Deze lieve spaniël was eerder een bewaker van het type dat rustig door snurkt als onheil de redactiebuizen nadert.

Mediteren, bier drinken of een balletje slaan?

Twee weken geleden berichtte *Observant* dat de studenten van de Faculty of Health, Medicine and Life sciences graag een eigen bar in Universiteitssingel 40 willen hebben. Hun Randwyck-collega's bij psychologie en neurowetenschap hebben andere interesses. Of er geen meditatie- (of stilte- of gebeds-)ruimtes zijn in Randwyck; in het ziekenhuis en UNS 60. In plaats van een nieuwe in te richten, gaan ze studenten naar deze bestaande ruimtes verwijzen.

Na enig nadenken, kwamen het bestuur en de raad samen tot de conclusie dat er al meditatie- (of stilte- of gebeds-)ruimtes zijn in Randwyck; in het ziekenhuis en UNS 60. In plaats van een nieuwe in te richten, gaan ze studenten naar deze bestaande ruimtes verwijzen.

Wie tussen de onderwijsgroepen door even wil ontspannen, kan sinds kort trouwens ook een balletje slaan. Moet je wel de kou trotseren; de nieuwe tafeltennistafels staan buiten op de grasvelden achter UNS 40. Batjes en balletjes zullen op termijn ook binnen verkrijgbaar zijn, voor nu moet je ze zelf meenemen.

Chaos na Scope-feest

Het was klappertanden en bibberen, afgelopen vrijdagavond na afloop van het *BLANC Winterball 2018*, een jaarlijks terugkerend bal van Scope, de studievereniging van de School of Business and Economics. Rond sluitingstijd van het feest in Rebelle, gevestigd in de Augustijnenkerk aan de Kesselskade, ging het mis bij de garderobe. "Mensen stonden met de kaartjes voor hun jas in de rij, maar die rij werd maar niet korter", vertelt masterstudent International Business Tobias Müller. Door alle drukte werd de sfeer daar steeds

grimmiger. Een deel van de feestgangers moest in de feestzaal blijven van de beveiliging. Even later rukte de politie tien man sterk uit om de rust te laten wederkeren. De agenten legden een deel van de jassen buiten op de stoep, tot ongenoegen van de studenten en organisatie. Al met al bleek achteraf dat er een hoop jassen verdwenen waren. Tientallen studenten moesten zonder (of met de verkeerde) jas naar huis, waaronder Müller. In zijn jas zaten ook zijn telefoon, portemonnee en sleutels. Als Müller van de huisbaas de sloten moet vervangen, lopen de

kosten voor hem op tot 1500 euro. De jassen die zijn teruggevonden, konden vanaf maandag worden opgehaald op het kantoor van Scope bij SBE. Al bleek dinsdag rond het middaguur dat de deur op slot was en de lichten uit waren.

Wat nu? Scope wijst met de vinger naar 'evenementenlocatie' Rebelle, want "zij waren verantwoordelijk voor de garderobe". Volgens Rebelle ligt dat genuanceerder. Zij laten weten dat ze "in de loop van de week met Scope om de tafel gaan om een goede oplossing te vinden."

Ode aan een mentor

Sorry, maar jouw mening doet er niet toe. Dat moeten we meer dan eens aan onze freelancestudenten en cursisten uitleggen. Ze hebben een overtuiging en willen die maar wat graag laten doorklinken in hun artikel. En dat kan niet als het om nieuwsberichten, reportages en achtergrondartikelen gaat. Een journalist (in spe) hoort immers zo neutraal mogelijk te zijn. Met de nadruk op *mogelijk* want volledige neutraliteit is een illusie: het is immers de journalist die een bericht naar eigen inzicht opbouwt, die de woorden kiest, die bepaalt welke zaken hij of zij weglaat, welke quotes erin komen, enzovoort. Het is ook niet de bedoeling dat de journalist zich ter plaatse mengt in een debat waar hij of zij vervolgens verslag van moet doen. Je kunt geen twee petten tegelijk op hebben. Dat is

weleens lastig, zeker als een onderwerp je aan het hart gaat, zoals vorige week tijdens de officiële lancering van het netwerk Female Empowerment (FEM). Het ging in het plenaire debat en later in een van de workshops over het belang van rolmodellen en mentoren voor de verdere carrière. Jammer genoeg draaide de hele discussie vooral om de wetenschappelijke staf (wp). Het ondersteunend- en beheerspersoneel (obp) leek vergeten. Op de vraag 'missen we nog iets' halverwege de workshop riep iemand in de zaal dan ook heel terecht: "The support staff!" Ook het obp is gebaat bij rolmodellen en goede mentoren, en kan ook zelf zo'n mentorrol op zich nemen. Dat had ik daar graag opgemerkt. Om er ter illustratie aan toe te

voegen dat vrouwelijke rolmodellen in mijn jeugd jammer genoeg heel dun waren gezaaid. De weinige vrouwen die in mijn omgeving een baan hadden, waren de nonnen op de lagere school en de (veelal) ongetrouwde leraressen op de middelbare

school. Mijn moeder en tantes waren huisvrouw, in mijn ogen een weinig benijdenswaardige rol. Ik wilde een 'eigen' leven, wilde de wereld in. Maar hoe, wat, waar, met wie? Gelukkig

waren er boeken en hielp Simone de Beauvoir me in haar eerste deel van haar autobiografie *Een welopgevoed meisje* op weg.

Een rolmodel in mijn directe omgeving, was me veel waard geweest. Net als de mentoren die ik later als student in Nijmegen en vervolgens als journalist in Maastricht tegenkwam. Dat waren allemaal mannen, op één na. Marja Verhulst, de voormalige secretaris van het college van bestuur die veel te vroeg overleed. Tijdens haar laatste dagen nam ze nog de tijd voor een paar gesprekken met mij als beginnend hoofdredacteur: ze dacht met me mee, observeerde kritisch, was open en eerlijk en stak me een hart onder de riem. Soms mag een journalist wel zijn mening geven: in een recensie, column, opiniestuk of - zoals ik hier - in een redactioneel. Dankjewel Marja.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie

Studenten FPN blijven ontevreden over toetsing

De toetsing bij de faculteit psychologie- en neurowetenschap: de studenten zijn er de laatste jaren niet tevreden over. Dat blijkt uit de Nationale Studenten Enquête, maar ook uit de eigen evaluaties van de faculteit. In het actieplan, dat de faculteit ieder jaar naar aanleiding van die feedback opstelt, speelt toetsing dan ook een grote rol. De faculteitsraad vraagt zich echter af of die plannen snel genoeg tot verandering zullen leiden.

Studenten klagen over taalfouten in de tentamens, vragen die niet representatief zijn voor de geleerde stof, te weinig feedback en te veel meerkeuzevragen. Vooral dat laatste is een heikel punt. De faculteitsraad pleit al enkele jaren voor meer open vragen in tentamens. Het bestuur kiest ervoor om bepaalde opties te onderzoeken. Kan een nieuw ICT-programma helpen bij het verminderen van fouten in tentamens? Welke testmethodes zouden toegevoegd kunnen worden? Ook wil het bestuur de hui-

Afbeelding: Pixabay

dige testmethodes en de rol van de eerste en tweede beoordelaar bij de scriptie verder evalueren.

“We willen eerst weten wat precies het probleem is”, zei Rob Ruiter, portefeuillehouder onderwijs tijdens de laatste faculteitsraad. “De studenten zijn ontevredener geworden, terwijl wij niets anders doen. Hoe kan dat?” Hij denkt bovendien dat een goede aanpak tijd nodig heeft. “Wil je toetsing verbeteren, dan is er een cultuuromslag nodig.”

Raadslid Michael Capalbo uitte zijn zorgen. “Dit is een groot probleem. Dat we dalen in de rankings heeft voor een groot deel met toetsing te maken. Als ik naar de plannen van het faculteitsbestuur kijk, krijg ik het idee dat we blijven doen wat we al deden. En als je wilt weten wat studenten dwarszit, hoef je maar naar de open antwoorden van de Nationale Studenten Enquête te kijken. Ik denk dat daar het probleem goed wordt samengevat.”

Cleo Freriks

Internationale studentenclub moet weg uit Timmerfabriek

Kaleido, de internationale studentenclub die haar basis heeft in de Muziekgieterij in de Timmerfabriek, zal naartoe op zoek moeten naar een andere locatie. Dat hebben de Universiteit Maastricht en de gemeente besloten. Reden: angst dat de twee elkaar te veel in de weg gaan zitten waardoor er een financiële strop dreigt voor een of beide partijen.

Verantwoordelijk wethouder Bert Jongen (Studentenstad) lichtte vorige week de gemeenteraad schriftelijk in: “Voor zowel ons als de UM was en blijft het uitgangspunt dat Kaleido en Muziekgieterij aantoonbaar bestaansrecht moeten hebben en elkaar versterken, zonder inbreuk te maken op de verschillende concepten. Helaas blijkt dit in de locatie Timmerfabriek niet mogelijk.” Ruzie is er niet tussen de Muziekgieterij en Kaleido, benadrukt Richard Loomans, zakelijk leider van het poppodium. “We gaan in goede harmonie verder. Hun vertrek heeft puur met de exploitatie te maken. Wij zijn als Muziekgieterij op een gegeven moment gaan rekenen en weten dat we 1100 bezoekers willen in onze grote zaal en 350 in onze kleine zaal (volgende maand krijgen ze de sleutel van de nieuwbouw op de hoek van de Boschstraat en mogen ze gaan inrichten,

Impressie: Muziekgieterij

red). Kaleido, dat in ons oude pand zou blijven zitten, is ook gaan rekenen en kwam op minimaal 350 uit terwijl het er aanvankelijk 150 waren, een soort huiskameridee. Je moet je dus voorstellen dat we dezelfde hoeveelheid mensen willen trekken in twee naast elkaar gelegen zalen. Dat is niet verstandig. Je moet dan rekening houden met elkaars programmering en doelgroep.” Als Kaleido op een andere locatie ligt, wringt de schoen veel minder, meent de zakelijk leider. Maar had dit niet eerder duidelijk kunnen zijn, zodat er nog tijdig op kon worden ingespeeld? Bijvoorbeeld door Kaleido een andere

kant op te laten bewegen qua programmering? Nee, luidt het antwoord van de gemeente. Daarvoor verwijst ze naar de ontwikkelingen sinds de UM en de gemeente bijna vier jaar geleden een intentieovereenkomst tekenden. Eindelijk zou de stad een internationale studentenclub krijgen, in de Muziekgieterij aan de Boschstraat en de openingsdatum zou ergens in 2017 zijn. Maar deze werd opgeschoven naar eind 2019 en onlangs nog naar begin 2020, mede door vertraging van de nieuwbouw van het poppodium. Aanvankelijk zou het International Student Network (ISN) uitbater worden, maar zij trokken zich

terug omdat de klus te omvangrijk bleek. De Universiteit Maastricht zette er vervolgens een projectteam op, er werd een naam aan gegeven – Kaleido – en flink geïnvesteerd in de promotie. “De definitieve businesscase en programmering voor Kaleido in de situatie na de verbouwing moest nog worden uitgewerkt”, antwoordt Simone van der Steen, senior-adviseur van de gemeente. De wensen en mogelijkheden werden uiteindelijk naast elkaar gelegd, maar “dit heeft niet geleid tot een haalbaar scenario”.

Ook Pascal Breuls, directeur van het studentenservicecentrum (waar het Kaleido-projectteam onder valt) bevestigt het vertrek, maar hij wil er niet veel over kwijt, dat zou zijn afgesproken met de gemeente.

Kaleido's maandelijkse vrijdagse evenementenweek, met een discofeest, comedy night, jamsessie en spelletjesavond, blijft voorlopig doorgaan. En nee, ze zullen er niet zomaar uit worden gezet. Tot medio 2019 in ieder geval, bevestigt de gemeente. Simone van der Steen: “We spannen ons in om tot een nieuwe passende locatie te komen, want de UM en de gemeente vinden Kaleido belangrijk voor de stad.”

Wendy Degens

Gelijkheid en verwarring

In de jaren zestig sprak links over democratisering waar rechts alleen maar langharig werkschuw tuig zag dat zaagde aan de wortels van het gevestigde gezag. Tegenwoordig viert rechts de democratisering van het gewone volk en de ondergang van de linkse elite, terwijl links sombert over nepnieuws en de ondergang van de democratie. Als we de morele bril van goed en kwaad en de politieke bril van vriend en vijand afzetten, zien we een gemeenschappelijk patroon: hiërarchische verhoudingen worden stapje voor stapje aangetast. Dat is de kern van wat Tocqueville in 1830 de grote democratische

revolutie heeft genoemd: een eeuwenlang proces van toenemende gelijkheid, gestimuleerd door kruistochten, vuurwapen, boekdrukkunst, protestantisme en ik zou nu toevoegen:

internet. Als conservatieve liberaal stond hij niet te juichen bij deze democratisering, die overigens steeds ook weer nieuwe ongelijkheden creëert, maar hij was in staat die politieke bril thuis te laten.

Als wij dat ook doen, springen naast de evidente verschillen tussen de jaren zestig en het huidige tijdsgewricht ook de overeenkomsten in het oog: gevestigde autoriteit wordt aangevochten. Toen werden bijvoorbeeld de hiërarchische verhoudingen in de verzuilde media en het elitaire hoger onderwijs aangevochten, tegenwoordig lijkt elke vorm van gezag, in politiek, wetenschap, cultuur en media, onder druk te staan.

Deze toegenomen gelijkheid levert moreel en politiek gesproken verwarring op. Meer individuele vrijheid, maar grotere sociaaleconomische verschillen en een nostalgische zoektocht naar gemeenschap; emancipatie van vrouwen

en andere groepen zoals zwarte Nederlanders die Zwarte Piet als een vernederende traditie aanvallen. Maar ook: een drastische toename van woede en ressentiment bij wie zich bedreigd voelen. Deze woede wordt ook steeds meer geuit indachtig Fortuyn's adagium ‘ik zeg wat ik denk’. Veel mensen vinden het nu belangrijker te zeggen wat zij denken dan om na te denken over wat zij zeggen. Deze (sociale) democratisering levert nieuwe problemen op voor onze politieke democratie. Maar het zijn problemen die uit ons eigen politieke systeem komen. Dus als we onze morele en politieke bril weer opzetten om te oordelen en onze vijanden te bestrijden, zou het helpen als we de vijand niet steeds buiten ons plaatsen.

Sjaak Koenis, hoofddocent sociale filosofie

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Better understanding of the risk factors for heart failure

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Professor Blanche Schroen wants to get a better understanding of the risk factors of heart failure in order to develop more effective medication.

High blood pressure, diabetes, and obesity. These are the three main risk factors when it comes to heart failure. There is medication to reduce high blood pressure or to keep blood sugar levels in check, but there is more going on in the body. "The small blood vessels get damaged and that is often a sign of dysfunctioning organs, such as the heart," says

"Now we are all focusing on our own favourite organ, while the risk factors are the same for many diseases"

Blanche Schroen, professor of Experimental Cardiology.

The medication that we have today cannot prevent this damage, but not all patients sustain damage. Why this is so, is not clear. What we do know is that in someone who has suffered from high blood pressure, diabetes, or obesity for a long time, many more processes are in motion. "In addition to damage to the microvessels, chronic inflammation in the blood circulation occurs and a stress system is activated. That is not good for the heart or other organs, but it is not monitored. A patient only comes to see the cardiologist when there are already heart problems."

Schroen wonders why the risk factors lead to heart failure in one patient and not in another. What exactly happens in the body prior to the disease and how can we prevent it?

"There are new tools now that make it possible to observe damage in the small vessels. Using

an MRI or skin analysis, or by looking at the vessels in the eye or under the tongue. We are now applying this method to a select group of patients. A group for whom it is really already too late; they are already heart patients. I would like to screen everyone with one of the risk factors as soon as possible."

Schroen also wants to remove tissue from the patient and take it to the lab. "I could, for example, let stem cells grow into heart muscle or vascular cells. I would like to expose those cells to blood from a diabetes patient, from a healthy person, and from someone who has reached the age of a hundred. This in order to better understand the reaction between cells and blood."

Cell models are not enough; eventually animal tests will be necessary too. "The blood pressure, the circulation, the blood platelets, all have an influence on how the heart works. Cell models are still too simple. To know how potential medication really works, you would have to recreate a human being. Aside from the fact that this is not possible, it is also unbelievably unethical."

Schroen argues for a 'humane model' for animal tests. "I mean that in two ways. Firstly, of course, that they suffer as little as possible, and we are already doing as much as possible in this area. But also that they resemble humans more closely. The latter often have all three risk factors, which are interrelated. It would be more realistic if it were the same in laboratory animals. We would then, for example, give mice a combination of an unhealthy diet with a lot of fat (causing obesity and 'pre-diabetes'), and a substance that causes high blood pressure."

Eventually, Schroen hopes to develop a medicine that combats the damage to the heart and vessels. Co-operation is vital here. "I would set up an institute for that purpose, it could also be virtual, where doctors and researchers from different departments collaborate. There is already a lot of co-operation within MUMC, but now we are all focusing on our own favourite organ, while the risk factors are the same for many diseases. A cardiologist cannot see all high blood pressure patients, but there has to be a middle course between that and waiting until they have heart failure."

According to Schroen, it is important that doctors and researchers get to understand each other better. "Doctors should learn the language of researchers early on in their training. So that later on, when they constantly come up against the same problem, they know whom to contact to look for a solution. For researchers it would be good if they got to know the urgency of clinical practice and the patient as an individual. You do have to generalise somewhat for research, label people. But this is done too quickly and too easily."

Cleo Freriks

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Wishful Thinking

Photo: Joey Roberts

David Lynch: exhibition in Bonnefanten and retrospective in Lumière

A world behind reality

As iconic as his films (*Blue Velvet*, *Twin Peaks*) have become, his visual artwork has remained all the more obscure. This is one of the reasons why Bonnefanten museum has set up a retrospective of David Lynch. But why has he earned so little appreciation as an artist? An interview with Bonnefanten director Stijn Huijts.

David Lynch Photo: Wikimedia

Skype. In that case, he will come to Maastricht at a later date, because he definitely wants to see the exhibition.”

David Lynch may be world-famous because of his surrealist television series *Twin Peaks* or films such as *Blue Velvet* or *Wild at Heart*. But he started his career at the art academy in Philadelphia and his whole life he has felt that he was a visual artist first and foremost. More than five

hundred pieces, paintings, sculptures, lithos and short films can be seen in Maastricht.

Huijts: “Lynch is an American artist through and through, partly a product of the nineteen-fifties, when everything was, as one would say, spick and span, but hidden behind that facade was eroticism and violence. He grew up in that period. He received very little appreciation as a visual artist, because he himself never sought publicity; he even avoided it, partly through mistrust of the commercial art world. For him it was all about the work itself, about creativity. The rest is of minor importance.”

The title of the exhibition ‘Someone is in my house’ is very Lynchian, says Huijts. “Shivers immediately run down your spine. Very creepy, to come across a stranger in the sheltered environment of your own home. It refers to the fourth dimension, a major theme in his work. Or the suggestion that there is another unknown reality behind the reality we know.”

Maurice Timmermans

The exhibition ‘Someone is in my house’, in Bonnefanten, from 30 November until 28 April 2019; a retrospective of the films by David Lynch, in Lumière cinema, from 30 November

No feasible scenario

Continued from page 1

Network (ISN) would run the establishment, but they pulled out because the project turned out to be too big. Maastricht University then put a project team on it and the club was given a name – Kaleido – investing considerably in promotion. “The final business case and programming for Kaleido in the situation after the renovation still had to be worked out,” Simone van der Steen, senior advisor for the city council answers. The wishes and possibilities were finally placed alongside each other, but “this did not lead to a feasible scenario”.

Pascal Breuls, director of Student Services (and responsible for the Kaleido project team) confirms the departure, but he doesn’t want to say much about it, as agreed with the city council. Kaleido’s monthly four-day event week, with a disco party, comedy night, jam session and games night, will continue to take place. And no, they will not be turned out just like that. They can stay least until half way through 2019, the city council confirms.

Wendy Degens

Annadal: three months later

Students find themselves more settled

On 1 September, when about two hundred foreign students moved into their new rooms at the Annadal complex, it turned out that the renovations had not yet been completed. Students found themselves in a mess. How are things three months on? The list of complaints has now reached “normal proportions,” they say at the Guesthouse. Although there is still one pressing issue: ventilation. “We want to be able to open our windows.”

Even though the finishing touches still need to be made, just like some paintwork here and there, the inhabitants of the two renovated buildings (217 rooms) at the campus find themselves more settled. No more daily visits from construction workers drilling and sawing, there are curtains on the windows in their bedrooms shielding against the light, and showers and toilets work.

Not only are there fewer reports from students, says Maurice Evers, department head of Student housing at Maastricht University, there are also fewer complaints from the neighbours. There is 24-hour security on the premises at Brouwersweg: one person makes the rounds and two keep watch from the main building of the Guesthouse using cameras on the grounds. “Of course this doesn’t prevent all problems, but it helps. We even received compliments during our last neighbourhood information evening.” There is a winter party planned for students and

Kitchen/common room for 27 students Photo: Loraine Bodewes

residents in December.

Maastricht University sounded the alarm with the city council almost a year ago because of the persistent demand for rooms. A solution was needed before the start of the new academic year. One of the options was container accommodation in Randwyck, but the second option – expanding the Annadal campus – seemed more realistic. “At the same time, it was a mission

impossible,” says Evers. The whole place had to be renovated within two months. “But, what else could we do? Have students camp out in tents? We met our objective, but the students paid a high price.” They eventually received 300 euro compensation, about equal to one month’s rent. Evers knows that, except for one student, nobody left. “And that had nothing to do with the renovations. There just wasn’t a match with fellow

inhabitants. In that particular case, we arranged a swap with a student from another Guesthouse building.”

Asha from France (who doesn’t want her surname in the paper), an exchange student at the Faculty of Arts and Social Sciences, has lived in the building from day one. It has certainly improved, she says. She likes living there. But the problem with the windows is a persistent one. All balcony windows and doors have been locked. Fresh air now only enters through the vent holes, “provided it is windy,” the student says.

“It is on the agenda,” Evers answers. Security locks will be fitted to the windows in the bedrooms, so that they can be partially opened.

American master’s student David Wen lives on the same floor as Asha. Since recently, because he exchanged a room in the lower adjoining building (four floors, 108 rooms) for the flat. The reason? Too much noise, and too small a kitchen for 27 students and especially the lack of a common room or place to study. This is not new to Evers. “As far as a common room is concerned, we had come up with a great solution in a vacant building between the other two. We even involved the students, gave them the opportunity to share good ideas. But then it turned out that there was no usage permit.” So the plan had to be shelved for the time being.

Wendy Degens

What depression feels like

My alarm goes off. I don’t feel like going to university today. I don’t feel like chatting with my classmates. I don’t feel like leaving my bed at all. My head feels like it’s full of clouds, my body heavy under my duvet. I try to get up, but the depression wins for a moment. Second

attempt. I can barely stand upright, everything feels heavy and I can hardly decide what to do first: have breakfast? Take a shower? Go

straight to my lecture? Go back to bed? Decisions are difficult when you’re depressed. Life is difficult when you’re depressed.

After a while, I finally decide to make breakfast. But what do you have for breakfast when you don’t feel hungry at all? Coffee. Coffee is always a good idea. While my coffee is brewing, I put on my clothes. Even this is hard to do today. Everything is hard.

After taking two sips of my coffee, I quickly gather all my stuff and leave my room. I get on my bike and instantly regret getting up this morning. It would’ve been better if I’d stayed in bed all day. Like I did yesterday. And the day before yesterday. When I reach the university, I push away all the dark thoughts I had while I was cycling. I put on my happy face and enter the building. I meet up with my

classmates and we talk briefly.

During the lecture, I can’t focus on the lecturer at all. My mind wanders and my thoughts are far away. Later, I’ve got a tutorial meeting and I try my best to participate. But again the depression wins every now and then, imprisoning me in my own world. Minutes seem to last an eternity and the meeting just won’t finish. I simultaneously think about so many things, yet nothing at all. After two hours, we’re allowed to leave and I can finally go home. Back to my bed – the only place that feels safe.

Jo Haas, second-year student of Health Sciences

This column reflects the personal views of the author

(Wo)man at work: **Bar-tender at cocktail bar Mr. Smith**

Photo: Maud Van Mulekom

Niek Cleyndert (23 – has just completed his master's degree in Dutch Tax Law; is starting a master's degree in Fiscal Economics in February) depending on experience, employees earn between 10 and 13 euros net per hour, excluding tips (between 5 and 20 euros per evening)

“Two hundred kilos of ice on a busy night”

Some sugar, two bitters, a splash of soda, some whisky and ice. That's it – or so it seems. Then, Cleyndert places a glass dome over the drink with a tube leading to a small container with a small fan, in which he burns some cherry wood. The dome rapidly fills with white smoke. “This is a Highland Park Smoked Old Fashioned. The smoke gives the whisky in the cocktail an even smokier flavour”, explains Cleyndert. As a finishing touch, he squeezes the oil from a piece of orange peel above the glass and places the peel on top for garnish. *Press for drinks* says the sign above the doorbell of cocktail bar Mr. Smith. It's Saturday evening, eight o'clock. A young woman with a list in her hand opens the door on Rechtstraat street. “You're from Observant, right? Let me take you to your seat.” My seat is the bar stool directly opposite Cleyndert's part of the bar. He's wearing a white shirt with braces and a bow tie. Behind him are about a hundred

different kinds of spirits, liquors, syrups and various types of glasses. In front of him is a large bowl of ice cubes. “We easily go through two hundred kilos of ice on a busy night”, he says. The themed cocktail bar is based on Prohibition, the ban on alcohol in the United States in the 1920s. During this era, illicit distilleries emerged and people gathered in clandestine bars – often in people's basements – to drink alcohol in silence. You don't have to keep your voice down at Mr. Smith, but the bar is located in a basement and you can't just walk in off the street. Without a reservation, you're only allowed in if there's room inside. On arrival, Cleyndert is already hard at work: mixing, shaking, stirring, scooping ice cubes, peeling oranges and limes, muddling, rinsing out mixing pitchers, unloading the dishwasher, sifting pieces of ice. There's no quiet moment to ask a few questions; he'll have to

answer them while he's working. “We rarely get time to relax. It takes more time to make a cocktail than to pour a beer, of course, and in between orders we immediately clean everything we've just used. I don't start preparing the next order until my workspace is tidy. This is a relatively small bar for two bartenders; if we don't clean up after ourselves immediately, the situation becomes unworkable.” Cleyndert already worked for a cocktail catering company before he started working at Mr. Smith. “I took a mixology course in which I learned techniques and combinations, but you learn most of it on the job.” He usually works one weekday and on Friday or Saturday, sometimes both. “I don't feel like I'm sacrificing my weekend”, he says. “I like what I do, and as a student I go out on weeknights more often anyway.” Cleyndert himself is drinking water tonight. “You can't drink alcohol on a job that requires

this much concentration.” There are fifty cocktails on the menu; he knows how to make all fifty of them by heart. Each cocktail requires a different technique, temperature, dilution and aeration. “And I don't have time to go into the kitchen and look up which ingredients and techniques to use. In an emergency, I can ask my neighbour.” He also needs to know exactly how far along his colleague is for each order, “because if one of us finishes making a drink too quickly, the ice in some of the cocktails will melt. It's not like we each make three cocktails if we get an order of six cocktails. We take into account how much work preparing each drink is.”

Yuri Meesen

Eating with Eichholtz

Randwyck sandwiches

It may seem obvious that universities need cafeterias, but it isn't. An important part of a healthy lifestyle is regular physical activity, and a short walk from the faculty to a nearby eatery fits in perfectly. So while eating in your building is convenient, it's not necessarily good for you.

Admittedly, this applies more to those of us who work in the buildings in the city centre than to our colleagues on the Randwyck Campus. They practically have to go on pilgrimage to reach a decent eating establishment from their culinary desert. This is fine from an exercise point of view, but it simply takes too much time. This article is dedicated to our unfortunate colleagues and students in the Randwyck area, who can't choose their daily lunch from all the culinary riches Maastricht has to offer.

Italian expert

I'm trying out the various eateries on the Randwyck Campus with Leonardo Pimpini,

a second-year PhD student at the Faculty of Psychology and Neurosciences. He's Italian, which alone makes him a culinary expert. But he's also in the obesity research group of Professor Psychology of Eating Disorders Anita Jansen, studying the extent to which food and the perception of food stimulate the brain and whether this differs between people who are overweight and people who are not. It would've been difficult to find a better companion. Before embarking on our expedition, we discuss the decline of Italian lunch culture. The traditional three- or four-course *pranzo* has gradually been traded in for a slice of pizza or a plate of pasta. Big family lunches have been relegated to weekends and holidays. What

hasn't changed is the length of the standard lunch break in Italy, which is still a comfortable ninety minutes. Leonardo struggled to get used to the austere half-hour lunch break in the Netherlands.

Mensa

Due to the limited time available, we focus on the sandwiches Randwyck has to offer. We start off at the large cafeteria on UNS 40.

Ideally, in-house catering should at least offer much daily variation to allow our people to have a varied lunch. This appears to be the case as far as hot meals are concerned, but there's much room for improvement when it comes to the sandwiches. The cafeteria sells a fixed range of bread rolls and the fillings consist mainly of such classics as luncheon ham, cheese, minced meat, and tuna salad. The need for daily variation is met by the 'Broodje van de Maand', which has been internationalised to 'Month Roll' – is that even English? (Translator's note: it isn't.) Would it be too much to ask for a sandwich of the day instead?

Leonardo's favourite sandwich at the university cafeteria is the Serrano ham sandwich, which is quite nice indeed. The ham is good, but the bread roll is dry and has no real crust. The lettuce – mainly rocket – is almost completely wilted, which makes sense, because the sandwiches are prepared well in advance. According to Leonardo, large trays of sandwiches start appearing before nine a.m. This might be unavoidable, considering the large number of people who come here to be fed every afternoon. That said, the sandwich costs €2.95, and there are plenty of establishments in the city centre that prepare freshly made sandwiches for this same price. Perhaps it's a matter of organising things differently.

Bakery Café

Our next stop is the Bakery Café between UNS40 and Randwyck railway station. The sandwiches look much better here. They look

so good we have a hard time choosing between them. Eventually, we order the multigrain bread roll with grilled vegetables. It consists of the inevitable trinity of aubergine, bell pepper and courgette, combined with rocket and, surprisingly, pieces of potato. This is a good sandwich. The bread is tasty and has a good crust with grains on top, and the vegetables have different levels of doneness and crispness. My only comment is that they're stored too cold, which weakens the flavours.

Banditos

The last eatery we visit is also the best one: Banditos, all the way on the other side of UM Randwyck. Banditos sells only three different sandwiches, but this does allow them to be freshly made. We order the herb cheese sandwich and the hummus sandwich, both in 'DeLuxe' edition, which means they come with rocket, tomato and cucumber. The herb cheese sandwich is very good. The white bread roll is perfect in terms of taste and texture, with a great crust. The rocket is very fresh and crunchy and the various flavours are well balanced. You can taste all the fillings, and the tastes and textures complement each other. This is undoubtedly the best sandwich we've tried. Leonardo even thinks it's as good as the sandwiches in Italy. And it comes with free water to boot. Unfortunately, the hummus sandwich isn't great. Good hummus is soft as silk; this one is dry and crumbly. It doesn't contain enough oil and the chickpeas weren't fully cooked when they went into the blender. We don't finish our hummus sandwiches.

Finally, a note on atmosphere. The atmosphere of an eatery is an important part of the experience, but only Banditos scores well in this area. Leonardo and I agree that this should be the future of food at UM: small-scale, cosy, and with freshly made sandwiches. Banditos is a joy to visit.

Piet Eichholtz

Banditos in Randwyck Photo: Loraine Bodewes

DAVID LYNCH: RETROSPECTIEF IN LUMIÈRE EN SOLOTENTOONSTELLING

OVER DE WERELD ACHTER DE REALITEIT

ZO ICONISCH ALS ZIJN FILMS ZIJN GEWORDEN, ZO OBSCUUR IS ZIJN BEELDEND WERK GEBLEVEN. REDEN VOOR HET BONNEFANTENMUSEUM OM EEN OVERZICHTSTENTOONSTELLING OVER DAVID LYNCH OP POTEN TE ZETTEN. MAAR WAAROM HEEFT HIJ ALS KUNSTENAAR ZO WEINIG WAARDERING GEOOGST? EEN INTERVIEW MET DIRECTEUR STIJN HUIJTS.

Komt de *master of weird* wel of niet naar Maastricht? Die vraag spookt menige film liefhebber dezer dagen door het hoofd. En als hij komt, stemt hij dan toe in een publiek interview? En kan iedereen dan vragen stellen? Lynch (1946, Montana) zou alleen komen, zo gaat een gerucht, als hij los mag gaan over transcendente meditatie. De Amerikaan geldt als een groot pleitbezorger van de oosterse inkeer, mediteert zelf twee keer per dag.

“Ik weet niet waar dat verhaal vandaan komt”, zegt Stijn Huijts. “Maar het klopt in ieder geval niet. Of hij komt, tja, dat blijft spannend. Ik weet het echt niet. Hij is op leeftijd, houdt niet van reizen, en al helemaal niet naar een winters Europa. Komt hij niet, dan maken we een live-verbinding via Skype. In dat geval zal hij later naar Maastricht komen, want hij wil sowieso de tentoonstelling zien.”

David Lynch werd wereldberoemd met de surrealistische televisiereeks *Twin Peaks*, met films als *Blue Velvet* en *Wild at Heart*, maar hij begon zijn carrière aan de kunstacademie in Philadelphia en voelt zich zijn leven lang al in de eerste plaats beeldend kunstenaar. Huijts zag zijn werk voor het eerst in 2012 in Brühl. Sindsdien heeft het idee van een overzichtstentoonstelling hem niet meer los gelaten. “Ook in Australië, Polen en Philadelphia is zijn werk tentoongesteld, maar niet zo uitgebreid als in Maastricht. We laten meer dan vijfhonderd stukken zien, schilderijen, sculpturen, litho's, korte films.”

Heb je hem zelf gesproken of alleen contact gehad met zijn management?

“Ik ben een keer of drie bij hem thuis geweest in Los Angeles. Een zachtvaardig en innemend mens, een en al vrolijkheid en zonnenschijn.”

Titel: *This man was shot 0.9502 seconds ago* (2004)

Lynch aan het werk in zijn atelier

ELLING IN HET BONNEFANTEN

Still uit de film *Lost Highway*

Verrassend, gezien zijn verontrustende, nachtmerrie-achtige films.

“Het is een misvatting dat een kunstenaar alleen donker werk kan maken als hij zelf donker is.”

Wat trekt jou aan in zijn kunst?

“Het gaat mij om het totale kunstenaarschap van Lynch. In alles wat hij doet, is hij beeldend kunstenaar, ook in zijn films waarin zijn beelden of schilderijen soms te zien zijn. Ik weet niet of je het derde seizoen van *Twin Peaks* hebt gezien, maar de explosies en kleurfontein in aflevering acht zijn pure videokunst. De autonomie en de vrijheid die hij als filmmaker en kunstenaar heeft bereikt, vind ik echt indrukwekkend. In zijn films heeft hij altijd de *final cut* opgeëist. Op één keer na, bij de film *Dune*. Niet toevallig de enige film van Lynch die is mislukt.”

In welke artistieke stroming zou je hem plaatsen?

“Hij is op en top een Amerikaanse kunstenaar, deels een product van de *fifties*, waarin *The American Dream* furor maakte en alles zogenaamd sjiek en sjoen was. Maar Lynch, zelf opgegroeid in deze tijd, laat vooral zien wat er achter die façade schuilging, met alle erotiek en geweld van dien. Er vallen parallellen te trekken met kunstenaars als Francis Bacon, Edward Kienholz en Llyn Foulkes, maar ook met de Duitse surrealist Hans Bellmer.”

Waarom is Lynch als kunstenaar zo weinig lof toegezwaaid?

“Hij zocht de publiciteit niet, ging die zelfs uit de weg, deels uit achterdocht voor de commerciële kunstwereld. Ook omdat daar de neiging bestaat om dubbeltalenten oneerlijk te behandelen, zeker als het om *celebrities* gaat. Een van beide talenten geldt dan als snel als een hobby, maar dat is bij Lynch zeker niet het geval. Een andere reden voor zijn terughoudendheid is dat voor hem alles draait om het werken zelf, om de creativiteit. De rest is bijzaak. Hij neemt ook moeilijk afscheid van zijn kunst. We hebben drie werken van hem gekocht, een schilderij, lampsculptuur en een litho, maar dat is niet zonder slag of stoot gegaan.”

De expo heet ‘Someone is in my house’. Wat zit daarachter?

“De titel, ontleend aan een van zijn litho's, is uiterst Lynchiaans. De rillingen lopen meteen over je rug. In de beschermde omgeving van je huis wil je geen vreemde aantreffen. Het verwijst in zekere zin ook naar de vierde dimensie, een belangrijk thema in zijn werk. Oftewel de suggestie dat er achter de ons bekende realiteit nog een andere realiteit huist, die we niet kennen.”

Wat is je favoriete film van Lynch?

“Goeie vraag. Ik heb de afgelopen maanden alles weer eens de revue laten passeren. Ik vind *Eraserhead* en de laatste *Twin Peaks* superbe, maar ik kies voor *Wild at Heart*. Een typische Lynchiaanse mengeling van romantiek, humor, geweld en de vierde dimensie.”

Maurice Timmermans

De tentoonstelling ‘Someone is in my house’ is in het Bonnefantenmuseum te zien van 30 november tot 28 april 2019

HET DAVID LYNCH ALFABET

Nog nooit van David Lynch gehoord? Laat je eens nakijken zou ik zeggen, ofschoon we de jongere *Observant*-lezers hun onwetendheid ook weer niet al te zwaar mogen aanrekenen. Toen Lynch met *Wild At Heart* de Gouden Palm in Cannes won, waren de meeste UM-studenten nog niet geboren. *Observant* wijdt je alfabetgewijs in, in de bizarre en perverse wereld van David Lynch. *Wanna go for a ride?*

THE ALPHABET: korte film uit 1968; tevens één van de vroegste werken van Lynch. Een onbehaaglijke film over een jonge vrouw die een nachtmerrie heeft met het alfabet in de hoofdrol.

BACON, FRANCIS: de favoriete schilder van David Lynch.

BADALAMENTI, ANGELO: componist die onlosmakelijk met Lynch is verbonden, onder meer dankzij de soundtrack voor *Twin Peaks*.

BLUE VELVET: als je in je leven maar één film van Lynch gaat zien, laat het dan deze zijn. In het keurige Amerikaanse stadje Lumbarion vindt tiener Jeffrey Beaumont een afgesneden oor. Zijn onderzoek leidt hem naar een liederlijke onderwereld, bevolkt door psychopathische drugsdealers, masochistische nachtclubzangeressen en perverse crooners.

COMMERCIALS: Lynch regisseerde commercials voor onder meer Calvin Klein, Playstation, Adidas, pastamerk Barilla en een zwangerschapstest. Een commerciële knieval? Nee hoor, want die reclamefilmpjes zijn nog vreemder dan zijn speelfilms.

DROOMLOGICA: Lynch trekt zich niets aan van Hollywoodconventies over plot, chronologie en eenheid van tijd, plaats en handeling. Hij bouwt zijn films op rond de logica van (koorts)dromen en nachtmerries. En volgens die logica is het dus perfect mogelijk dat een personage – zoals de jazzmuzikant in *Lost Highway* – halverwege de film gewoon van identiteit wisselt.

DUNE: deze peperdure verfilming van het sciencefiction epos van Frank Herbert werd een monumentaal fiasco. Ofschoon er wel onbedoeld veel valt te lachen als Sting (die ja) in een G-string met vleugeltjes uit een futuristisch stoombad stapt.

ERASERHEAD: “Ik geloof dat het beter is dat jij nooit kinderen verwekt”. Dat kreeg David Lynch op 15-jarige leeftijd van zijn

vader te horen. Echo's van die uitspraak zijn zichtbaar in zijn experimentele zwart-wit speelfilmdebuut; een sinistere film over een man die de zorg krijgt over een misvormde baby waarvan hij weleens de vader zou kunnen zijn.

FRANK BOOTH: de door Dennis Hopper vertolkte psychopathische gangster Frank ‘Don’t you look at me, fuck!’ Booth (in *Blue Velvet*) veroverde een plek in het pantheon der legendarische filmgriezels. Booth is doodeng, maar over één ding had hij gewoon gelijk: “Heinken? Fuck that shit!”

INLAND EMPIRE: de onbegrijpelijke film uit 2006 die waarschijnlijk de geschiedenis zal ingaan als de laatste speelfilm van David Lynch. Hoofdrolespeelster Laura Dern begreep er niks van, en ze was niet de enige.

KIJKWIJZER: seks, drugs- en alcoholgebruik, grof taalgebruik, geweld. Als de kijkwijzer nog niet bestond, zou hij voor de films van Lynch worden uitgevonden. Uitbreiding van de kijkwijzer met icoontjes voor geilheid en zedenbederf zou overigens zeker van pas komen.

KOFFIE: twintig koppen dronk Lynch per dag tijdens de opnames van *Eraserhead*. Tegenwoordig heeft hij zijn eigen (dure) koffielijn met biologische espressobonen, in Nederland te koop in de museumwinkel van Eye Amsterdam.

LYNCHIAANS: Weinig filmmakers is het gelukt om een eigen adjectief in de filmwetenschappen te krijgen. Lynchiaans wordt gebruikt om surrealistische films te beschrijven waarin dromen of nachtmerries een grote rol spelen.

MISSOULA, MONTANA: de plek waar David Keith Lynch op 20 januari 1946 geboren werd.

PHILADELPHIA: hier is zijn alma mater te vinden: de Pennsylvania Academy of the Fine Arts.

QUINO: Lynch is zeer actief op internet. Op YouTube is onder meer een

unheimische instructievideo over het bereiden van quinoa te vinden: “*You start with a pan.*”

RETURN OF THE JEDI: regisseur George Lucas vroeg hem om dit deel uit de Star Wars-reeks te regisseren, maar Lynch opteerde voor *Dune*.

ROKEN: begon Lynch als vijfjarige mee.

SILENCIO: nachtclub (enkel voor leden) in Parijs die door Lynch werd ontworpen. Gemodelleerd naar het gelijknamige theater uit de sleutelscène van *Mulholland Dr.* (2001).

TRANSCENDENTE MEDITATIE: vorm van meditatie die fanatiek door Lynch wordt beoefend.

TWIN PEAKS: vergeet *Breaking Bad*, *Homeland* en *House Of Cards*. De beste tv-serie aller tijden is het iconische *Twin Peaks*, de serie die begint met de vondst van het lichaam van de vermoorde scholiere Laura Palmer. Moordmysterie, soap, filosofie en humor smelten samen in dit relaas over de excentrieke inwoners van het fictieve stadje Twin Peaks. Uw filmrecensent ging naar aanleiding van *Twin Peaks* – in navolging van FBI-agent Dale Cooper – zijn koffie zwart (*black as midnight on a moonless night*) drinken. Dat is nog eens een invloedrijke serie!

UILEN: zijn niet wat ze lijken.

WATTS, NAOMI: actrice die haar doorbraak aan Lynch te danken heeft. Haar auditie-scène in *Mulholland Dr.* ging de filmgeschiedenis in als één van de best geacteerdste filmscènes aller tijden.

WILD AT HEART: Nicolas Cage was nooit beter dan in deze van seksuele spanning doordrenkte road-movie in een B-film-jasje van slangenleer.

Mark Vluggen

De speelfilms van David Lynch zijn vanaf 30 november in Lumière Cinema te zien. Voor speeldata en -tijden, zie lumiere.nl.

Eten met Eichholtz

Randwijckse broodjes

Banditos in Randwijck Foto: Loraine Bodewes

Het lijkt evident dat een universiteit mensa's nodig heeft, maar dat is het niet. Een belangrijk onderdeel van een gezonde levensstijl is gedoseerde dagelijkse beweging, en een wandelingetje van het instituut naar een eetgelegenheid in de buurt past daar uitstekend in. Dus eten in het eigen gebouw is weliswaar gemakkelijk, maar niet noodzakelijk goed voor je.

Ik geef toe: dat geldt meer voor de binnenstad dan voor de collega's op Randwijck, want die moeten bij wijze van spreken op bedevaart om vanuit hun culinaire woestijn bij een fatsoenlijke eetgelegenheid te komen. Voor de lichaamsbeweging is dat prima, maar het vergt gewoon te veel tijd. Dit artikel is dan ook opgedragen aan de niet te benijden collega's en studenten op Randwijck, want die kunnen voor de dagelijkse lunch niet kiezen uit al het culinaire moois dat Maastricht te bieden heeft. Ik test de verschillende eetgelegenheden op Randwijck met Leonardo Pimpini. Hij is tweedejaars PhD student bij de Faculty of Psychology and Neurosciences. Hij is Italiaan en dat alleen al maakt hem tot een voedsel-expert. Maar hij zit ook in de obesitas-groep van eetprofessor Anita Jansen en doet onderzoek naar de mate waarin voedsel en de perceptie van voedsel de hersenen prikkelen en of dat verschilt tussen mensen met en zonder over-

gewicht. Ik had dus geen betere compagnon kunnen vinden.

Voordat we met onze expeditie beginnen, hebben we het over de teloorgang van de Italiaanse lunchcultuur. Langzamerhand is de traditionele pranzo van drie of vier gangen ingeruild voor een pizzapunt of een bord pasta. Alleen in het weekend en tijdens de vakantie komt de grote familielunch nog op tafel. Maar wat niet veranderde, is de lengte van de middagpauze: die blijft comfortabel anderhalf uur. Leonardo had moeite om te wennen aan het calvinistische halfuurtje van Nederland.

Mensa

Gezien die beperkte lunchtijd concentreren we ons op de Randwijckse broodjes. We beginnen in de grote mensa op de UNS 40. Het minimum dat je zou wensen van een huis-cateraar is veel dagelijkse afwisseling, zodat

onze mensen gevarieerd kunnen lunchen. Wat betreft de warme maaltijden lijkt dat wel het geval, maar voor de verse broodjes is er veel verbetering mogelijk. Men hanteert een vast assortiment broodjes en het beleg bestaat vooral uit klassiekers als ham, kaas, gehakt en tonijnsalade. Het antwoord op de behoefte aan dagelijkse variatie is het 'Broodje van de Maand', waarvan de naam in verband met de internationalisering veranderd is in 'Month Roll' (is dat Engels?). Is het teveel gevraagd om over te gaan op een broodje van de dag? Leonardo's favoriete broodje in de grote mensa is de Serranoham-sandwich. Die is inderdaad best aardig. De ham is gewoon goed, maar het broodje is droog en heeft geen echte korst. De salade, vooral rucola, is bijna helemaal verwelkt en dat is logisch, want die broodjes worden ruim van tevoren gemaakt. Leonardo ziet al vóór negen uur grote bladen sandwiches voorbijkomen. Wellicht is dat onvermijdelijk gezien de mensenmassa die hier elke middag moet worden gevoed. Aan de andere kant: het broodje kost €2,95 en in de stad zitten er genoeg adressen waar ze voor dat geld wel een vers belegd broodje maken. Misschien toch een kwestie van anders organiseren?

Bakery Café

Onze volgende stop is bij het Bakery Café tussen de UNS40 en station Randwijck. De broodjes zien er hier veel beter uit. Zelfs zo goed dat we moeilijk kunnen kiezen. Uiteindelijk nemen we het bruine bolletje met gegrilde groente. Die blijkt te bestaan uit het onvermijdelijke trio aubergine, paprika, courgette, in combinatie met rucola en verrassende stukjes aardappel. Dit is prima. Lekker brood en goede korst met granen, en de groenten zijn gevari-

eerd qua gaarheid en *bite*. De enige opmerking is dat ze te koud worden bewaard, zodat de smaak niet goed loskomt.

Banditos

De laatste eetplek is ook de beste: Banditos, helemaal aan het andere eind van UM-Randwijck. Je kan hier kiezen uit slechts drie broodjes, maar daardoor kunnen ze die wel direct vers beleggen. Wij nemen het broodje kaas en het broodje humus, allebei in DeLuxe uitvoering, wat wil zeggen dat er rucola, tomaat en komkommer op zit. Het broodje gekruide kaas is echt prima. Het witte brood is perfect van smaak en structuur, met een heel goede korst. De rucola is kakelvers en knapperig en de verschillende onderdelen van het beleg zijn goed in balans. Je proeft alles en de smaken en structuren vullen elkaar aan. Dit is zonder twijfel het beste broodje dat we hebben gegeten. Leonardo vindt het zelfs even goed als de broodjes in Italië. En je krijgt er ook nog gratis water bij.

Helaas is het broodje humus niet geweldig. Goede humus is als fluweel, maar deze is droog en korrelig. De kikkererwten waren nog niet helemaal gaar toen ze in de blender zijn gegaan en er zit te weinig olie in. We eten de broodjes humus niet op.

Tot slot nog een opmerking over sfeer. Die is een belangrijk onderdeel van de eetbeleving, maar wat dat betreft scoort eigenlijk alleen Banditos echt goed. Leonardo en ik zijn het erover eens dat dit de toekomst zou moeten zijn van de catering op de UM. Kleinschalig, gezellig en met vers belegde broodjes. Naar Banditos ga je voor je plezier.

Piet Eichholtz

PLANT PROTEINS

FOR MUSCLE GROWTH

Participants wanted for Food research Men aged 18-35 years

Eating protein promotes the production of new muscle tissue, which is important for maintaining healthy muscles and recovery after exercise. The type of protein consumed in this regard plays an important role. In our diet, more than half of our daily protein intake originates from plants sources (such as grain products). However, the extent to which these plant proteins can stimulate muscle growth have hardly been assessed. In order to investigate this we are looking for:

**Healthy males, 18-35 years
with normal body weight
who do not smoke**

The study consists of a preliminary investigation (~1.5 hour) and one test day (all day). During the test day, you will get a drink containing protein. Furthermore, blood samples will be taken repeatedly and a small piece of muscle tissue will be taken 3 times to assess how effectively your muscles are building new muscle tissue after protein intake.

After completing the study, you will receive € 120.

For **more information** please contact:

Philippe Pinckaers

E-mail: plant-protein@maastrichtuniversity.nl

Tel: 0031 43 388 2215

Kwart minder Vidi-aanvragen sinds nieuwe eisen NWO

Onderzoekers die dit jaar een Vidi-subsidie hebben aangevraagd, maken flink meer kans om die ook te krijgen. Er zijn bijna een kwart minder aanvragen dan vorig jaar, waarschijnlijk door de nieuwe regels van wetenschapsfinancier NWO.

Wetenschappers die een gooi willen doen naar een NWO-subsidie, moeten sinds kort een verklaring op zak hebben van een universiteit waarin staat dat de aanvrager daar ook daadwerkelijk aan de slag kan, mocht die de beurs in de wacht slepen.

Stormloop

Deze zogeheten inbeddingsgarantie moet de stormloop op onderzoeksfinanciering beteugelen. De kans om een NWO-beurs te bemachtigen is de laatste tijd namelijk wel erg klein geworden. Bij de vorige aanvraagronde voor de Vidi's, onderzoeksbeurzen ter waarde van 800 duizend euro, grepen 485 wetenschappers mis. Dat is 85 procent van alle aanvragers. Maar dat percentage ligt dit jaar dus een stuk lager, zegt NWO. De onderzoeksfinancier heeft bij de huidige Vidi-ronde, de eerste met verplichte inbeddingsgarantie, ongeveer een kwart minder onderzoeksvoorstellen ontvangen dan vorig jaar, blijkt uit een eerste telling. De kans op een Vidi-beurs stijgt dus van zo'n 15 naar 20 procent. Dat lijkt goed nieuws, want samen met de 'aanvraagdruk' dalen ook de

Illustratie: Pixabay

bijkomende kosten, en die zijn niet mals. Volgens een schatting van het Centraal Planbureau kost het verdelen van veertig miljoen euro aan onderzoeksgeld zo'n 9,5 miljoen euro extra, als je de tijd meetelt die de aanvragers besteden

aan het schrijven van voorstellen en de tijd die de commissies nodig hebben voor de beoordeling.

Missie geslaagd? NWO is nog voorzichtig. "Als ons enige doel was geweest om minder aan-

vragen te krijgen, hadden we wel gewoon een maximum gesteld aan het aantal voorstellen per instelling", zegt woordvoerder Olivier Morot. "Maar de inbeddingsgarantie is meer dan dat. We willen daarmee bijvoorbeeld ook het personeelsbeleid meer in handen brengen van de universiteiten." NWO gaat de Vidi-ronde van 2018 evalueren. De uitkomsten zullen naar verwachting in de loop van 2019 bekend zijn.

Kritiek

De Jonge Akademie, het genootschap van relatief jonge wetenschappers dat verbonden is aan de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen, heeft klachten ontvangen van onderzoekers die geen aanvraag mochten indienen. "Zij lopen vast en zien hun carrièreperspectief verder verslechteren", zegt woordvoerder Janneke Visser. Het genootschap wil de gevolgen van de inbeddingsgarantie in kaart brengen en roept onderzoekers op hun ervaringen te delen.

Ook jonge Utrechtse wetenschappers, verenigd in de Utrecht Young Academy (UYA), wijzen op mogelijk negatieve gevolgen voor wetenschappers die nog niet goed bekend zijn binnen de afdeling of die niet beschikken over een sterk netwerk. "De kracht van NWO lag voorheen in het onafhankelijk verdelen van geld door externe beoordelingscommissies, buiten de interne hiërarchische structuren van de universiteit om", schrijft UYA in een brief aan NWO-voorzitter Stan Gielen. "Een zeer onwenselijk maar reëel scenario is dat een interne werkgeverscommissie bepaalt wie mag aanvragen en wie niet."

HOP

UM geeft vrijaf voor demonstratie WOinActie

Veel universiteiten steunen de demonstratie op 14 december tegen de bezuinigingen op hoger onderwijs. Zeker vier universiteiten doneren geld voor het busvervoer naar Den Haag, blijkt uit een rondgang. De Universiteit Maastricht doet dat niet, maar geeft medewerkers wel de gelegenheid om naar Den Haag te reizen.

Protestbeweging WOinActie besloot tot de demonstratie nadat duidelijk werd dat de

eerder aangekondigde bezuinigingen op het onderwijs niet van tafel gaan. Het hoger onderwijs moet zelfs 19,5 miljoen extra inleveren. De Vrije Universiteit steunde WOinActie al eerder, laat een woordvoerder weten, "en dat blijven we doen". Het college van bestuur zal acte de présence geven op het Malieveld en stelt geld beschikbaar dat onder meer zal worden ingezet voor het vervoer naar Den Haag. De Universiteit van Amsterdam heeft een bedrag van (maximaal) drieduizend euro toe-

gezegd. Ook de universiteiten van Utrecht en Leiden dragen hun steentje bij.

De Rijksuniversiteit Groningen en de Universiteit Maastricht doen dat niet, maar geven hun medewerkers wel de gelegenheid om op eigen gelegenheid naar Den Haag te reizen. De TU Delft en de Universiteit Twente hebben ook sympathie voor het protest, maar laten in het midden of ze hun medewerkers en studenten vrijaf geven.

De Radboud Universiteit wil dit "in beginsel"

wel, maar zou het betreuren als andere medewerkers en studenten er hinder van ondervinden. Ze onderzoekt nog hoe dat kan worden voorkomen. Voor een actieve oproep om te gaan demonstreren en het regelen van busvervoer kiest het college van bestuur hoe dan ook niet. Het geeft de voorkeur aan "andere wegen om het belang van goed onderwijs en onderzoek te dienen" en wijst op de knelpuntenanalyse van de VSNU waarover de universiteiten nog in gesprek zijn met de minister. HOP

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

De nieuwe Keuzegids

De *Observant* van vorige week opende met een stuk over de nieuwe *Keuzegids*. Sinds ik opleidingsdirecteur ben, ben ik dieper

in de zin en onzin van dit soort evaluaties gedoken. Uit statistische literatuur blijkt duidelijk dat dit soort evaluaties "have an air of objectivity, simply by virtue of being numerical" (P.B. Stark & R. Freishtat, *An Evaluation of Course Evaluations*, in *ScienceOpen*, via: www.stat.berkeley.edu/~stark/Preprints/evaluations14.pdf).

Frank Steenkamp van het CHOI gaf zelf grif toe tijdens zijn jaarlijkse presentatie dat de NSE (en daarmee ook de *Keuzegids*) GEEN onderwijskwaliteit meet; het is slechts een inventarisatie van de *perceptie* van studenten, niet meer en niet minder.

Die nuance ontbreekt nagenoeg geheel in het stuk in *Observant*, sterker nog de "rapportcijfers" worden grif ingezet om de beweringen kracht bij te zetten. Geen vragen over de

methodologie van de *Keuzegids*; geen vragen over input-differentiatie (slechts – toevallig over mijn faculteit – een losse opmerking over dat het opmerkelijk is dat het cohort RG een andere perceptie heeft over dezelfde faciliteiten dan het cohort ELS – terwijl dit net signalen zijn die grote vragen oproepen over alle resultaten), alleen het voorspiegelen van de resultaten alsof die de waarheid zouden representeren.

Dat doet – naar mijn bescheiden mening – geen recht aan het keiharde werk dat tot op het bot gemotiveerde en gepassioneerde mensen dag in dag uit verzetten aan deze instelling om – met vaak te krappe middelen – voor studenten de best mogelijke leerervaring te creëren (iets wat zich terugbetaalt in zeer succesvolle accreditatierondes bijvoorbeeld).

De NSE – en daarmee de *Keuzegids* – is een belangrijk signaal over de *perceptie* van studenten, en laat dit jaar zien dat de *narrative* van de Colleges wel op orde is terwijl daar bij ons – en daar steek ik graag de hand in eigen boezem – wel wat aan gesleuteld moet worden. De *Keuzegids* maakt de elementaire fout (of financieel strategische keuze – die gidsjes moeten immers verkocht worden) om uit die *perceptie* een oordeel over *kwaliteit* te destilleren. Het is jammer dat *Observant* daar kritiekloos in mee gaat.

Sjoerd Claessens, opleidingsdirecteur faculteit der rechtsgeleerdheid

Naschrift redactie: De Keuzegids baseert zich niet alleen op het oordeel van studenten, ook de visie van de experts van onderwijskeuringsinstantie NVAO is erin verwerkt.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Wat heb je gisteren gegeten? Een vegetarische burger, zelfgemaakt. Ik kook heel graag en had daar filmpjes over gezien op YouTube. Normaal vind ik vegetarische gerechten een beetje smakeloos, maar dit was erg lekker. Ik woon in Wyck, dus sushi of Thais afhalen is verleidelijk, maar meestal kook ik. Ik hoop dan dat mijn vriendin de afwas doet, daar heb ik zo'n hekel aan. Een afwasmachine is het eerste wat ik koop als we een nieuw huis hebben.

Belangrijkste materiële bezit. Ik ben niet materialistisch. Mijn appartement staat vol met 'studentenspullen': een oude bank, een tafeltje van een oudtante, een kastje van Ikea, je kent het wel. Dingen die ik wel belangrijk vind zijn bijvoorbeeld de fotoalbums die ik pas van mijn oma heb gekregen met foto's van vroeger van mijn broertje, neefje en mijzelf. Ik heb nog twee opa's en een oma. Ik probeer er elke week naartoe te gaan. Ze zijn er trots op dat ik geneeskunde heb gestudeerd, de dokter staat voor hen nog echt op een voetstuk. Ze waren allemaal bij mijn diploma-uitreiking. Ik ben blij dat ze dat nog mee hebben gemaakt. Met een opa ga ik al sinds mijn vijfde naar elke thuiswedstrijd van Roda. Op de tribune hebben we al diepe dalen meegemaakt, haha. Maar ook mooie momenten, nu nog meer dan vroeger. Nu besef je hoe mooi het is dat je dit nog met je oude opa van 87 kan doen.

Mijn grootste blunder. In mijn studententijd werkte ik bij de post als pakketbezorger. Het was zes uur 's ochtends en ik werkte er twee weken. Mijn baas belde en vroeg of ik een inval-ler kon ophalen bij mij in de buurt. Toen ik de straat inreed, was ik het huisnummer al vergeten, maar ergens brandde licht. 'Daar moet het zijn', dacht ik. Ik belde aan en zei dat ik hem kwam ophalen. Hij was nog niet helemaal klaar dus ik wachtte met een kop koffie bij hem in de keuken. Ik had mijn PostNL-pakje aan, maar het duurde een tijdje voordat we erachter kwamen dat we niet voor hetzelfde bedrijf werkten. Hij was stratenmaker. Het was wel goede koffie.

Artsen leven gezond. Ik ben aan het promoveren en dat is een negen tot zes baan, niet het echte artsenbestaan. Maar over het algemeen hebben artsen denk ik een vrij ongezond leven. Veel wisselende, vaak lange diensten; tijdens mijn coschappen was het vaak zo druk dat ik pas om drie uur aan mijn boterham zat. Laatst was ik met een groep vrienden naar een oktoberfeest. Dan drink ik gewoon een biertje en eet ik een curryworst. Dat is niet gezond, maar artsen zijn ook maar mensen.

Waar vind je rust in? In verschillende dingen: koken, lezen, films, het verzamelen van spullen uit de Tweede Wereldoorlog, en tennissen. Dat is mijn sport. Ik ben begonnen op mijn vijfde. Op de middelbare school trainde ik vijf keer per week en ging alle toernooien af. Mijn opa ging meestal mee. Hij was

Naam: Jorne Ubachs (Landgraaf, 1990) * **In het dagelijks leven:** arts-onderzoeker op het gebied van kankercachexie (ongewild gewichtsverlies bij kanker) * **Burgerlijke staat:** woont samen met Lindsay * **Woont in:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“
Op de
Roda-tribune
hebben we al
diepe dalen
meegemaakt
”

in die tijd een icoon op de tennisbaan. Zonder opa vroegen mensen altijd waar hij was. Toen ik ging studeren werd het for minder, maar ik ben altijd competitie blijven spelen. De laatste tijd train ik weer iets meer, twee keer per week.

Reizen verruimt de geest Mee eens. Ik vind het belangrijk dat je van je eilandje af komt om te kijken hoe het er in andere landen aan toegaat. Niet in België of Duitsland, maar echt andere culturen. Dat leert je in wat voor een bevoorrechte positie wij hier zitten. In 2014 ben ik op uitwisseling geweest in India. Veel mensen zijn ontzettend arm. Voor medicatie of een opname is meestal geen geld. Rondom het ziekenhuis lagen mensen op straat te slapen. Dat was familie van patiën-

ten; mensen moeten vaak uren reizen naar een ziekenhuis en hebben geen geld voor een hotel. Daarna heb ik er nog wat rondgetrokken. Ik ben toen bij mensen thuis gaan eten en liet mijn bord staan toen ik klaar was. Dat is blijkbaar erg onbeleefd, alsof je nog meer wilt. Als je klaar bent, moet je je bord zelf naar de keuken brengen. Verder ben ik in Chili, Bolivia en Peru geweest, heb ik de meeste landen in Europa gezien en was ik vorig jaar in Vietnam en Indonesië met mijn vriendin. Ik wil graag nog naar Afrika, Mongolië en China.

Mijn favoriete snoepgoed. Drop, chips of borrelnootjes. Ik zit dus aan de zoute kant van het spectrum. Koekjes of chocolade kan ik prima laten liggen, maar als er een zak nootjes of chips opengaat, krijg ik bodemdrang. Wat ik ook niet kan laten is koffie; ik drink soms wel zeven koppen per dag.

Ik geloof in de ware. Ik geloof niet dat er een voorbestemd persoon is op deze wereld. Ik denk dat er verschillende personen zijn die je tegenkomt die de ware kunnen worden. Lindsay is ontzettend lief. Een tijd geleden moest ik een presentatie geven. Toen ik die dag opstond lag er een briefje op tafel: succes! Dat soort kleine dingen vind ik zo lief. We zijn nu 2,5 jaar samen. Ze promoveert bij oogheelkunde. Dat is fijn omdat we elkaar precies begrijpen als we ons ei kwijt moeten. Het nadeel is we daardoor moeilijk afschakelen van ons eigen werk. **Jay-Z of André Hazes?** Zeker niet André Hazes, ik heb een ontzettende afkeer van Nederlandstalige muziek. Abel - *Onderweg* vind ik een prachtig nummer, of *Oceaan* van Raccoon, maar dan heb je alle mooie Nederlandstalige muziek gehad. Daarbuiten luister ik wel bijna alles: van pop tot klassiek tot dance. *Nevermind* van Dennis Lloyd staat nu toevallig bovenaan in mijn lijst, verder luister ik nu veel oude nummers, bijvoorbeeld *Torn* van Natalie Imbruglia en *Stairway to heaven* van Led Zeppelin.

Film: Fantastic Beasts: The Crimes of Grindelwald

Leuk voor Rowling-fans

Still uit *Fantastic Beasts: The Crimes of Grindelwald*

Verhaal: *Fantastic Beasts: The Crimes of Grindelwald* is een vervolg op *Fantastic Beasts and Where to Find Them* - beide gebaseerd op boeken van J.K. Rowling. In deel 2 nemen de tovenaars Newt Scavenger, Tina Goldstein en haar zus Queenie en de mens Jakob Kowalski het op tegen de magiër Grindelwald (Johnny Depp). Deze is erop uit om een oorlog tussen mensen en magiërs te ontlokken.

Magisch.

• Regisseur David Yates is bekend met de *Wizards World*, zoals bedacht door J.K. Rowling. Hij had al Harry Potter-films

geregisseerd en ook de eerste *Fantastic Beasts and Where to Find Them* is van zijn hand. Hij weet een duistere en beklemmende sfeer te scheppen, de toon van zijn vertellingen hebben iets zwaars en pessimistisch. Zo roept deze film, en zeker de kleding van de aanhangers van Grindelwald maar ook van de tegenwoordigers van de Ministry of Magic, herinneringen op aan fascistische tijden.

- Het fraaie camerawerk van Philippe Rousselot legt de wereld van de tovenaars en de magische beesten prima vast. De decors zijn een streling voor het oog.
- De componist James Newton Howard lijkt zijn muziek uit deel 1 te overtreffen.

Een avondje thuis met je katten is ook leuk.

• *Fantastic Beasts* weet niet te raken en dat is voor het grootste deel te wijten aan het scenario, nota bene geschreven door J.K. Rowling. Veel te ingewikkeld en veel te veel willen vertellen in te weinig tijd. De echte Harry Potterfans zullen wel kroelen als ze alle verwijzingen naar de Harry Potter-boeken ontdekken, maar voor gewone stervelingen is het te veel en op momenten nietszeggend.

- Waren de karakters in deel 1 nog leuk en charmant, hier ontberen ze elk spatje menselijkheid. Door de hijgerige verteltrant wordt het drama nergens voelbaar.

Slotoordeel: De film lijkt vooral bestemd voor de allergrootste aanhangers van Rowlings werk, die alle kritiek al bij voorbaat laten varen en als nerds zoeken naar herkenbare details. En mag het nu eens een keer stoppen met die buitenissige Johnny Depp-karakters met rare kapseltjes, accentjes of spraakgebrek. Dat trucje kennen we nu wel.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Draagvlak? Wat bedoelt u!

Een paar weken geleden gebruikte ik per ongeluk het woord *draagvlak*. Een woord dat het goed doet in de mond van amateurpolitologen, beroeps politici, buurtwerkers en ijveraars voor maatschappelijk verantwoord ondernemen (MVO). Ze bedoelen er echter allemaal iets anders mee. Nou ja, bedoelen, we hebben te maken met een succesvol containerbegrip. Handig als je kunt volstaan met je-snapt-wel-wat-ik-bedoel. Bijvoorbeeld in de handige dooddoener: "Jij bent toch ook met me eens, Hans, dat het uiteindelijk een kwestie van draagvlak is!" Zo is het maar net, wie zal het bestrijden. Discussie gesloten. Toch rollen we al maanden van de ene draagvlakzaak naar de andere. Van het kinderpardon via Zwarte Piet en zijn blokkeerfriezen, gevolgd door de Brexit en de onverschrokken Theresa May. Tot en met, weer vers van de pers, het massale afschot in de Oostvaardersplassen.

Wat vermelden woordenboeken als betekenis van draagvlak? Om te beginnen, zonder enige beeldspraak, een vlak waarop een last gedragen wordt. Vervolgens een inperking van het concrete begrip tot een precies technische betekenis, en wel een vliegtuigvlugleugel.

Tenslotte zijn er de overdrachtelijke betekenissen: een ondersteunende groep, een achterban

of algemener, maatschappelijke ondersteuning. Kortom, mensen vormen een draagvlak. Of eigenlijk niet de mensen zelf, maar hun gedeelde meningen. In die betekenis lijkt het draagvlak een globaal kenmerk te zijn van een collectiviteit. *De mensen, de kiezers of de gewone burgers* zouden dan ergens iets van vinden. Dat is zelden het geval. *De mensen* kunnen zich mateloos opwinden over de Zwarte Piet kwestie. Wanneer de eerste emoties zijn verwaaid, gaat het om meningen die tenderen naar een 49/51 verdeling. Daarover spreken in termen van collectieve draagvlakken voegt alleen maar ruis toe aan een kwestie die al ingewikkeld genoeg is.

Toch is het begrip draagvlak in één betekenis goed bruikbaar. Dat is het geval wanneer mensen actiebereid zijn. Zich verenigen, de straat opgaan, aangifte doen, de sociale media benutten, en alles wat verder te verzinnen valt. Wanneer dat lang voortduurt, meer aanhangers trekt, successen boekt, op een weifelende en twijfelende overheid stuit, leiders die vervolgd worden, dan ontstaat wat je draagvlak mag noemen.

Wanneer de bevolking het laat afweten, slechts een minderheid in het stemhokje zijn

mening geeft, dan is er hooguit sprake van actiebereidheid om alles te laten zoals het is. Misschien typeert het wel een onbedreigde democratie dat de mensen, ieder voor zich, hooguit bereid zijn zo nu en dan een mening te geven.

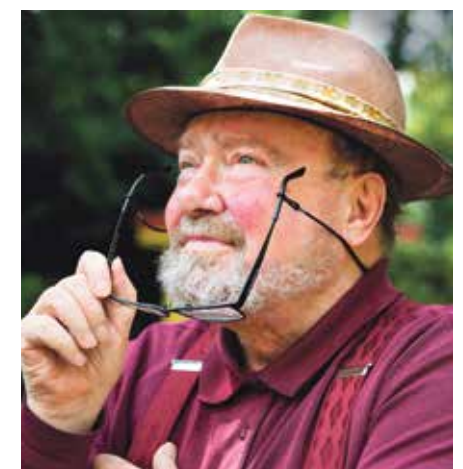

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

"Samen maken we de vertaalslag van klachten naar belemmering en mogelijkheden"

Nico Handels, AIOS verzekeringsgeneeskunde en **Eric Mullers**, arbeidsdeskundige

Perspectief bieden. Dat is ons doel. Als je op een bepaald moment door ziekte niet meer in staat bent je werk uit te oefenen, dan bekijken we op welke manier we je het beste kunnen ondersteunen. Is daarvoor een bepaalde periode financiële support nodig, prima. Kijken we daarna op welke manier je weer kunt bijdragen aan het arbeidsproces. Werken doet een mens namelijk zó goed; zorgen voor je eigen inkomen, je sociale contacten, de erkenning en waardering die je krijgt.

Dat proces is teamwerk. Een samenwerking tussen verzekeringsarts, arbeidsdeskundige, reïntegratiebegeleider, procesbegeleiders en teamondersteuners. Ieder draagt zijn steen bij aan het herstel van de cliënt. In gesprek met verzekeringsarts Nico Handels en Eric Mullers, arbeidsdeskundige.

Wat kun je wel?

"De samenwerking tussen arts en arbeidsdeskundige is intensief", vertellen de twee. "Dat bevalt me erg", gaat Nico verder. "Ons werk is maatwerk, er is geen standaard. Elke cliënt, elk verhaal én elke aanpak is anders. Samen maken we de vertaalslag van klachten naar belemmering en mogelijkheden."

Geen dag hetzelfde

"De hele samenleving zit bij ons aan tafel en de problematiek is elke keer anders. Geen dag is dan ook hetzelfde. Wij werken niet alleen samen bij de beoordeling van cliënten die een jaar in de Ziektewet hebben gezeten, we zien ook de cliënten uit de Participatiewet: mensen met zo'n complexe ziektebeelden dat ze of helemaal niet kunnen werken of niet zelfstandig een minimum inkomen kunnen verdienen. Daarnaast voeren we 'deskundigenoordelen' uit, waarbij we werkgevers adviseren op welke manier ze de reïntegratie van medewerkers het best kunnen aanpakken. Waar we werkgevers enerzijds adviseren, moeten we hen ook 'beoordelen'; onderzoeken of zij zich voldoende hebben ingespannen om

medewerkers weer aan het werk te krijgen. Heel diverse klussen dus."

Meer dan alleen die ziekte

Nico: "De belangrijkste vraag tijdens een spreekuur is: hoe ziet jouw dag eruit? Ik wil een duidelijk beeld krijgen van de impact die de ziekte of belemmering heeft op het dagelijks functioneren en leven van de cliënt. Het gaat namelijk vaak niet alleen om die ziekte, er blijken ook andere problematieken te spelen, denk aan schulden, ziekte bij kinderen of een scheiding. Uit dat gesprek en onderzoek stel ik een belastbaarheidsprofiel op waarmee Eric op zoek gaat naar beroepen en werk die de cliënt met zijn belemmering wél nog kan uitvoeren."

Zorgvuldige afweging

Eric: "Om nieuw passend werk te vinden, bekijken we de situatie van de cliënt nauwgezet; alle aspecten van zijn laatste baan komen aan de orde. Hoe zag zijn werk eruit, heeft hij een rijbewijs, wat was zijn inkomen, enz. Het systeem maakt op basis van Nico's en de andere gegevens een eerste selectie. Soms rollen er prima alternatieve werkzaamheden uit, soms liggen de zaken

wat complexer. Dan koppel ik altijd terug met Nico hoe zijn inschatting is: zou deze functie passend zijn? Herstel van de cliënt staat immers voorop en dan moeten aangeboden opties verantwoord zijn. Stel iemand heeft net een operatie achter de rug en volgens de gegevens zouden bepaalde werkzaamheden uitvoerbaar zijn. Toch maak ik dan altijd samen met de arts de afweging: is dit verstandig of niet? Dan kiezen we er bijvoorbeeld voor om iemand nog éven die financiële ondersteuning te geven, zodat hij optimaal kan herstellen."

Voor mens en maatschappij

"Het gaat bij ons om de mens, met ieder zijn eigen klachten of belemmeringen. We zijn er om de mens én de maatschappij te helpen. Daarom is er altijd sprake van maatwerk", besluiten de twee.

Ook interesse in een carrière bij UWV?
Neem contact met ons op voor de mogelijkheden.

Kijk je graag verder dan diagnose en behandeling?
Kijk op brederperspectief.nl

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390
E observant@maastrichtuniversity.nl
W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,
Catharien Kerkman, Bettina Geiling,
Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia
Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas
Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Yuri Meesen 043 - 38 85 385
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Piet Eichholtz,
Jo Haas, Sjaak Koenis, Hans Philipsen, Jan
Salden, Mark Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud
Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
of [www.observantonline.nl/English/
Announcements](http://www.observantonline.nl/English/Announcements)

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com
(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op
de universiteit en op diverse locaties in
Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant
thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per
academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de
hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden
overgenomen

paarltsjes

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week ook op
internet:
www.observantonline.nl

HAPJES HOUR bij BAB TOMAS Proef
de Levantijnse keuken: gratis hapjes bij
je drankje, elke woe + don 16.30-18u
Tongersestraat 23 * www.babtommas.nl

Paarltsjes ●●●

Download het paarltsjesrooster op www.observantonline.nl
Vóór dinsdag 16.00
uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen
de donderdag daarop in de krant. De
redactie is niet verantwoordelijk voor de
inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich
het recht voor om zonder opgaaf van
reden Paarltsjes te weigeren.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en
studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and
student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

15-11, 12.00 u: mw. Esther D.A. van Duin, MSc.	30-11, 12.00 u: mw.drs. Elham Bidar
15-11, 14.00 u: mw. Sophie C.M.M. Joosten, MSc.	30-11, 16.00 u: Afscheidscollege prof.dr. A. Knotter
15-11, 16.00 u: dhr. Rob J.C.G. Verdonshot, MSc.	04-12, 14.00 u: mw.drs. Lizelotte J.M.T. Parren
16-11, 09.45 u: dhr. Dennis Allen Horgan, MSc.	05-12, 10.00 u: mw. Ortrun Merkle, MA.
16-11, 10.00 u: dhr.drs.ing. Martijn G.M. Schotanus	05-12, 14.00 u: mw. Daisy Ph. De Bruijn-Geraets, MSc.
16-11, 12.00 u: dhr. Bas Penders, MSc.	05-12, 16.00 u: mw. Imre W.K. Kouw, MSc.
16-11, 12.45 u: dhr. Alfonso Vittorio Vignoli, MSc.	06-12, 10.00 u: dhr. Tim Lustberg
16-11, 14.00 u: mw.drs. Evelien G.P.M. de Bont	06-12, 10.45 u: dhr.drs. Keng Sheng Chew
16-11, 14.45 u: dhr.drs. Sander Dik	06-12, 12.00 u: mw. Miranda Poeze, MSc.
16-11, 16.30 u: Inauguratie prof.dr. Jos Prickaerts	06-12, 14.00 u: mw. Paulina Bury, MA. (née Košć)
20-11, 16.00 u: mw. Silke Heuser, MA.	06-12, 16.00 u: mw. Anne van der Vorst, MSc. Joint Doctoral Degree VU Brussel - UM
22-11, 10.00 u: dhr. Rahul Shidhaye, MSc.	07-12, 10.00 u: mw.drs. Daniëlle B.P. Eekers
22-11, 12.00 u: mw. Lisanne E.M. Breuer, MSc.	07-12, 12.00 u: mw. Lise Lotte Kerpershoek, MSc.
22-11, 14.00 u: mw. Biljana Meshkovska, MA.	07-12, 14.00 u: dhr. Elton A.M.P. Dudink, MSc.
22-11, 16.00 u: dhr. Vincenzo Vinci, MSc.	07-12, 14.30 u: dhr.drs. Francisco M. Olmos Vega
23-11, 10.00 u: dhr. Jan Weissbrodt, LL.M.	07-12, 16.30 u: Inauguratie Prof.dr. Mathieu Segers
23-11, 12.00 u: mw. Carolien van den Bogert-Dekker, MSc.	11-12, 14.00 u: mw. Jinhee Kim, MSc.
23-11, 14.00 u: mw.drs. Carmen A.H. Severens-Rijvers	12-12, 12.00 u: mw. Claire A.G.J. Huijnen, MSc.
23-11, 16.30 u: Inauguratie prof.dr. A.S. (Arjen) Leerkes	12-12, 12.45 u: mw.drs. Brena Carvalho Pinto de Melo
27-11, 14.00 u: mw. Aleksandra A. Wróblewska, MSc.	12-12, 14.00 u: mw. Henrietta Steinhart, MSc. Joint Doctoral Degree KU Leuven - UM
28-11, 10.00 u: dhr. Johan P.A. van Soest, MSc.	12-12, 16.00 u: mw. Šejla Imamović, LL.M. Double Doctoral Degree Hasselt University - UM
28-11, 10.45 u: dhr. Shubharti Sengupta, MSc.	13-12, 10.00 u: mw. Katrin Marchand, MSc.
28-11, 12.00 u: mw. Marije te Kulve, MSc.	13-12, 12.00 u: dhr. Thomas T. Poels, MSc.
28-11, 14.00 u: dhr. Pieter Lemkens, MSc.	13-12, 14.00 u: dhr.drs. Ulrich M.F.L. Mehnert
28-11, 15.45 u: mw. N. Alshaiikh, MSc	13-12, 16.00 u: dhr. Pim Wetzelaer, MSc.
28-11, 16.00 u: dhr.ir. Ruben T.H.M. Larue, MSc.	14-12, 10.00 u: dhr. Besmir Fidahić
29-11, 13.45 u: dhr.drs. Javeed I. Sukhera	14-12, 12.00 u: dhr.drs. Rutger A. Stokmans
29-11, 14.00 u: mw.drs. Leonie K. Duin	
29-11, 16.00 u: mw.drs. G. Koeslag-Kreunen	
30-11, 10.00 u: mw. Tabea Kamp, MSc.	

Maastricht University

Interne vacatures

- **Programme Manager** MaastrichtMBA at UMIO, SBE, 30.4-38 hours
Vacancy number: AT2018.320
- **Ondersteunend programma-coördinator** voor driejarige onderzoeksprogramma 'Health & Well being' binnen het VSNU programma Digital Society, FSE, 22.8-38 uur
Vacaturenummer: AT2018.321
- **(Universitair) Docent** taakgroep programma evaluatie, FHML, 28.8-32 uur
Vacaturenummer: AT2018.322
- **Toetscoördinator**, FdR, 26.6 uur
Vacaturenummer: AT2018.323
- **Project leader** in new programme MUSE - the Maastricht University Student Experience, MUO, 30.4-38 hours
Vacancy number: AT2018.324
- **16 PhD candidates** at the Graduate School of Business and Economics, 38 hours
Vacancy number: AT2018.325
- **Promovendus** School for Mental Health and Neuroscience, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2018.326

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Zoete steken

Het is vrijdagavond en ik sta, net als een jaar geleden, tussen dronken dansende mensen. Ander land, ander soort evenement en een ander soort gezelschap, maar dezelfde gevoelens komen boven wanneer de band begint te spelen. Iets meer dan een jaar geleden stuurde jij mij het nummer *Can't Keep Checking My Phone*, van de band Unknown Mortal Orchestra, en hoewel de gedachte aan jou al lang geen pijn meer doet, ben je vanavond weer even gevaarlijk dichtbij.

Ik heb lang getwijfeld over de betekenis van het nummer. "We eat crickets, in the future. Just tastes like 'far-from-home' (...) I'm sure you'll come back. 'Till then I can't keep checking my phone.'" Toentertijd vatte ik het op als een stille hint. De laatste zin betekende: "zet me uit je hoofd Cato, want ik kan je niet altijd aandacht geven. Ik ben niet altijd beschikbaar voor jou." Ik wist zeker dat je het om die reden naar me stuurde: om me tussen de regels door zachtjes weg te duwen.

Terug naar het heden. Mijn gezelschap vanavond is anders dan jij, maar ik merk dat ik dezelfde angsten die jij teweegbracht op hem projecteer. Tijdens de eerste ontmoeting interpreteerde ik zijn fronsen als desinteresse, en de zeldzaamheid van zijn aanrakingen als directe afwijzing. Inmiddels weet ik dat hij mij best aardig vindt, maar meer ook niet. Jammer, maar zo is het nu eenmaal. Ik ben blij dat jij me geleerd hebt hoe ik het beste meteen kan uitspreken wat ik wil, in plaats van het te verzwijgen totdat het te laat is. Ik ben blij dat ik het ditmaal meteen durfde te vragen.

Dan spelen ze één van mijn lievelingsnummers: *Hunnybee*. "Careful like an orchid. Love survives forever. (...) Hunnybee, Hunnybee, there's no such thing as sweeter a sting". Het klopt. Alle steken die je toen uitdeelde deden pijn, maar hebben me ook geholpen. Het leven is zoeter wanneer ik besef dat die hartenpijn niet voor niets was. En inmiddels weet ik dat je met het eerste liedje helemaal geen dubbele boodschap probeerde over te brengen. Het was gewoon mooi, en dat is het nog steeds. Glunderend dein ik de hele avond mee met de muziek. "Oblivious to nothing but my own pleasure," zoals jij een jaar geleden ook zei.

Cato Boeschoten

"Zeg, gaan we het nog een keer over triatlon hebben?"

Praeses Ferro Mosae versus Praeses Quadripara

Andreas Bressler (26), afgestudeerd master FPN, binnenkort promovendus cognitive neuroscience, is voorzitter van de Maastrichtse Studenten Triathlon Vereniging Ferro Mosae

Aantal actieve leden: 68

Borrelen: Falstaff, 1 x per maand

Betekenis 'Ferro Mosae': "Het ijzer uit de Maas. Verwijst naar triatleten die de Ironman doen, met de langste afstanden."

Loreen van den Hurk, (21), derdejaars geneeskunde, is voorzitter van dispuut Quadripara (Circumflex)

Aantal actieve leden: 18

Borrelen: De Kaap

Betekenis 'Quadripara': "Latijnse term, betekent 'vier uit één', vanwege de vier oprichters die het dispuut zijn begonnen."

Loreen van den Hurk vist naar mogelijkheden waar ze elkaar hadden kunnen ontmoeten; ze kennen elkaar niet. Dan blijkt Andreas Bressler zes jaar lid te zijn geweest van Spiritus Vitalis. "O, daar hebben we weleens mee geborreld!" Of hij naar constitutieborrels van andere sportverenigingen gaat? Ze is ook nog bestuurslid bij hockeyclub MSHC namelijk.

Maar daar zit ze hier niet voor. Hier is ze voorzitter van niet alleen het oudste dispuut van Circumflex, uit 1987, maar ook het enige gemengde.

Van den Hurk: "Er waren vroeger meer gemengde disputen maar die bestaan niet meer. Ik vind het fijn zo, van huis uit ben ik gewend met jongens om te gaan en ik ben niet zo van de disputen met van die meisjes-meisjes. Bij mannendisputen heb je erbij die graag laten zien hoe mannelijk ze zijn, veel zuipen en zo."

JULLIE ZUIPEN NIET?

"Haha, jawel, natuurlijk. Op zijn tijd kunnen we hard zuipen. Bij de bierstanden op de kroeg scoren wij lager dan de mannen maar hoger dan de vrouwendisputen."

MAAR JE STUDEERT GENEESKUNDE. JIJ WEET WAT DAT DOET MET JE HERSENS.

Bressler is zelfs neurowetenschapper:

"Alcohol valt alles in je lichaam aan, niet alleen je hersens."

Hoeveel ze dan drinken?

Van den Hurk telt de biertjes liever niet, "daar wil je niet mee geconfronteerd worden", en Bressler graaft in het verleden: in zijn tweede jaar, als dispuutsbestuurslid, haalde hij de twintig op een avond wel. Intussen is hij een stuk gematigder geworden. Aan de echte zuipcultuur heeft hij de pest: "Drinken om te drinken, smerig hard naar de tering gaan" (deze Duitser heeft zich het Nederlands bijna tot in de finesses eigen gemaakt ☺), "daar heb ik me altijd aan gestoord. Dat je moet uitleggen waarom je een cola neemt." Van den Hurk: "Precies. Wij dwingen niemand."

Disputen en A-tijd, het hoort bij elkaar. Bij Bresslers dispuut mochten de nieuwelingen niet drinken. Heel goed, vindt hij. Zoals de hele A-tijd heel goed was: "Het was niet de standaard ontgroening. Het individu stond centraal, wie ben je, wat kun je toevoegen, het was heel serieus, ik had ook echt persoonlijke

gesprekken die diep gingen. Dus je leert jezelf kennen. Mij is toen veel duidelijk geworden, daar kan ik mijn hele leven mee verder."

Van den Hurk: "Veel mensen hebben een negatieve kijk op de A-tijd, maar je leert er veel van. Opdrachten uitvoeren onder druk, je komt soms in de knoop te zitten en dan zie je: hé, zo reageer ik in dit soort situaties. Het maakt je zelfstandiger."

GEEN VERNEDERINGEN DUS?

Nee, bij geen van beiden. Bressler: "Je wilt iemand aan het twijfelen brengen, niet fysiek of mentaal breken. 'Je doet het goed maar ga een stapje verder', zo'n aanpak. Maar even iets heel anders: gaan we het nog een keer over triatlon hebben?"

O JA, DA'S WAAR OOK.

"Want daar ben ik voorzitter van."

JA, MAAR EIGENLIJK WAS JE EEN FIETSER.

"Hoe weet jij dat? Aha, de website, oké. Ja, fietsen blijft het leukste van de drie sporten.

Ik deed dat veel met een paar jongens van het dispuut, alleen trainde ik meer toen ik Luik-Bastenaken-Luik wilde rijden. Op een gegeven moment was er niemand meer van mijn level. Die andere jongens lieten de fiets uit, haha. Ja, ik ben bij de Dutch Mountains [studentenwielierclub] gaan kijken maar ik heb vroeger veel judo gedaan en merkte nu dat mijn rug slechter werd. Met fietsen gaat het toch vooral om je benen. Dus ik ben erbij

gaan zwemmen, een dispuutsgenoot zat bij Ferro Mosae, en ik heb een groepje nodig dus toen heb ik me daar aangemeld. Maar

lopen, dat vind ik echt het minste onderdeel. Ik ben er nu hard voor aan het trainen, dan ben je er sneller vanaf." Brede grijns.

Hij vertelt enthousiast over alle varianten van de triatlon. Het origineel beslaat 3,8 kilometer zwemmen, 180 km fietsen en de marathon, dus 42,195 km. Nee, die heeft hij nooit gedaan, hij is begonnen met een kortste versie, de sprint-triatlon, en richt zich nu op de 'olympische' variant: 1,5, 40 en 10 km.

LOREEN, JIJ DENKT VAST: DIE IS HARTSTIKKE GEK.

Van den Hurk: "Nee, helemaal niet, ik vind het interessant, maar ik zou het niet kunnen. In het dispuut hebben we mensen die hele en halve marathons lopen. In Amsterdam liepen er drie de halve en eentje de hele, wij dus erheen om ze aan te moedigen. Ik wil zelf nog een keer de halve doen, maar ja, nu geen tijd. Misschien volgend jaar."

Wammes Bos
Foto: Joey Roberts